

ALAN'S

FRIEND

PIERRE

FARAGO

VIOLIN

CONCERTO

Created by NU

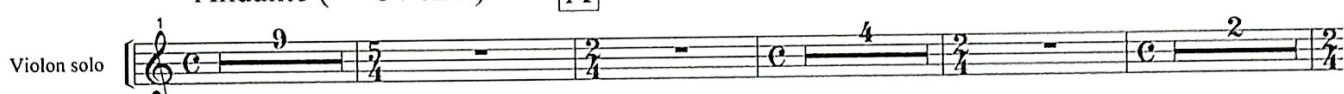
Violon solo

CONCERTO POUR VIOLON

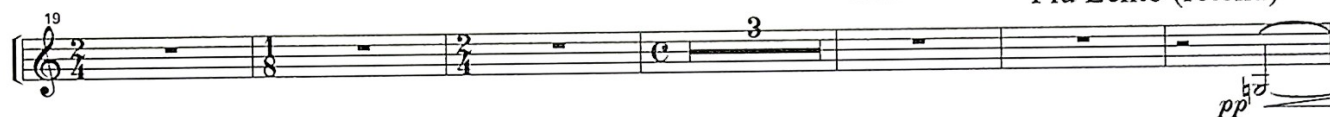
Pierre Farago
1996

Andante (♩ = 84 env.)

A

rall. ----- B Piu Lento (retenu)

A l'aise (♩ calme)
molto espressivo

46 **C** *mp*

49 *sempre cresc.* *(ad libitum)* 8va

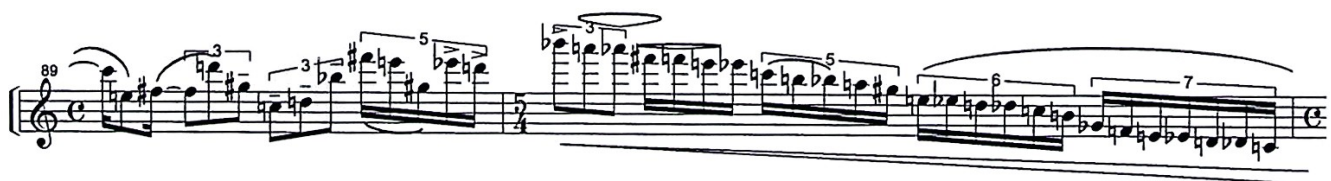
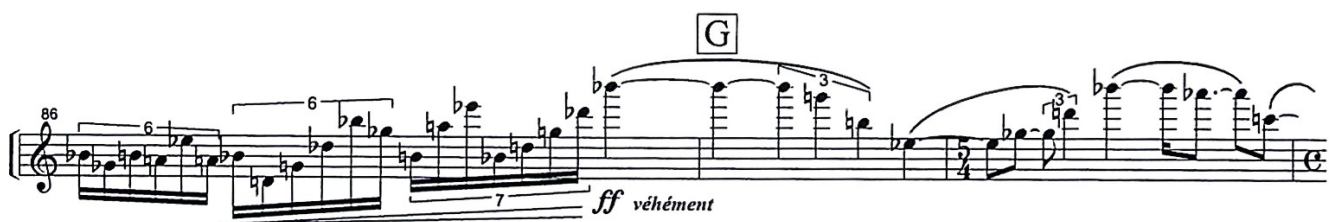
52 *ff* *fff* **D** Vif *f* *sfp*

58 *f* *ff*

62 *mf* *ff*

66 *f*

69 *stringendo* **E** *ff* *marcato* *f* *sempre f* *simile*

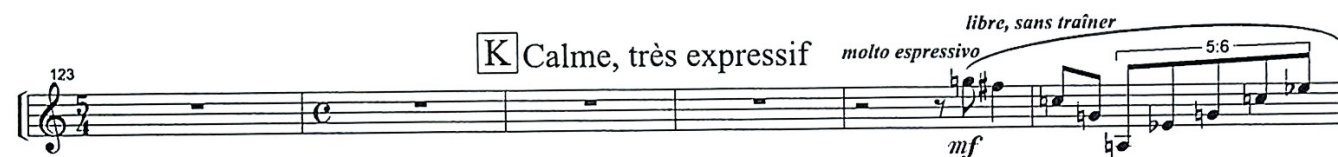
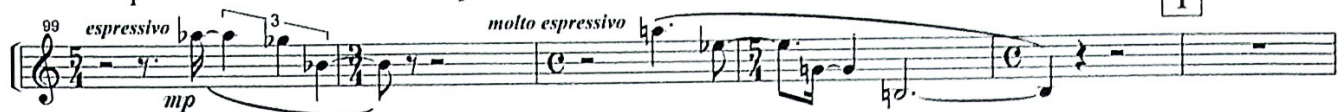

Poco piu Lento

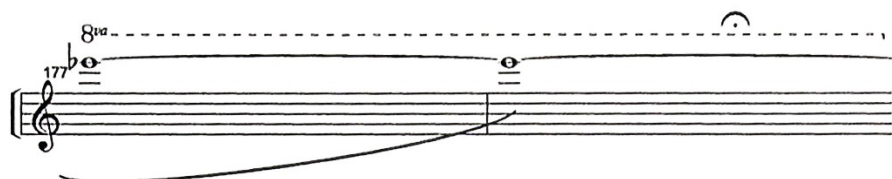
A Tempo

Piu Lento

I

L'orchestre et le soliste s'arrêtent sur un geste du chef.

La Centenar, despre cultură și politică

Mircea MARTIN

Domnule președinte al Academiei Române, doamnelor și domnilor academicieni,

Domnule ministru, domnule consilier prezidențial,

Doamnelor și domnilor,

Sînt onorat să mă adresez dumneavoastră cu un asemenea prilej și într-un asemenea moment pe care îl consider istoric, întrucît marchează începutul unei perioade aniversare, cu o puternică încărcătură simbolică și cu o semnificație fondatoare pentru România modernă.

Este o împrejurare festivă, consemnările mele nu pot fi decît succinte și inevitabil lacunare, dar sper să fie cît se poate de clar pentru toată lumea că Centenarul înseamnă, de fapt, munca și creația, strădania și izbînda a generații de cetățeni români și, fără îndoială, a elitelor românești din toate domeniile, efortul de construcție a instituțiilor românești, prin urmare, nu poate fi redus la ceea ce facem noi în pripă, acum – și, din păcate, nici nu prea facem...

Avem o responsabilitate enormă, sper să o conștientizăm cu toții – inclusiv și mai ales conducătorii noștri politici – responsabilitatea de a fi contemporani și martori ai acestei aniversări și, mai mult, să fim întocmitorii unui bilanț care va cuprinde și contribuția noastră. Ne revine obligația să gestionăm moștenirea primită, o moștenire culturală, politică, morală, să o punem în evidență și în valoare din perspectiva secolului al XXI-lea. Ce luăm cu noi spre a duce mai departe, la ce renunțăm? Un examen critic, o autocritică națională se impun în acest sens; procesul a început deja, nu fără ezitări sau excese, în lucrările istoricilor, filozofilor, sociologilor și literaturilor de astăzi.

Înfăptuitorii Marii Uniri ne-au lăsat, dincolo de realizările lor concrete, personale și colective, o „moștenire de îndemnuri” (Lucian Blaga), altfel spus, un patrimoniu moral și simbolic; au dat repere sigure și demne unei comunități de memorie, repere ce s-ar cuveni să ne servească nouă, cetățenilor români contemporani – și, cu atât mai mult conducătorilor noștri –, drept exemplu. Din păcate, un exemplu infinit distant, întrucît ceea ce se întîmplă astăzi în România – și ce se întîmplă de cel puțin două decenii – este o dezbinare cumplită, o evoluție lipsită de coerență, o dezordine morală fără precedent – pe fondul unui marasam politicianist generalizat. Și cînd spun asta, am în vedere politicieni din toate partidele și din toate guvernele, cu foarte puține excepții.

Mai există, oare, vreo speranță că lucrurile ar putea începe să se îndrepte cît de cît, pornind de la exemplul iluștrilor predecesori și profînd de intervalul aniversar? Din cauza prestației lamentabile a oamenilor noștri politici, noi sîntem nevoiți – în secolul al XXI-lea – să privim mai mult înapoi decît înainte, să ne imaginăm viitorul – în cel mai bun caz – ca pe o reiterare a trecutului.

...Și totuși, în ciuda acestor condiții nepelnice, în ciuda unei lipse de coeziune, de minimă coeziune intelectuală – despre care eu unul am scris și am vorbit încă din 2005 –, s-au produs, începînd cu anii 2000, nu doar opere literare remarcabile, unele traduse și în limbi străine, dar și sinteze critice și lingvistice de referință, care concurează cu predecesoarele lor din interbelic și chiar le întrec prin anvergură și rigoare științifică. De aproape două decenii, are loc o adevărată resurrecție taxonomică, un efort lexicografic și intelectual extraordinar, merit, probabil, să răzbuie decenii întregi de pasivitate și indiferență.

Mă voi restrînge, în împrejurările date, doar la enumerări de titluri academice, dintre care cele mai multe reprezintă lucrări co-

lective. Să începem cu *Dicționarul General al Literaturii Române* în șapte volume, apărut între 2004-2009, sub egida Academiei Române și în coordonarea lui Eugen Simion, urmat în 2012 de un altul, *Scritori fundamentali* (două volume). Primele două volume (A-B și C) dintr-o nouă ediție a DGLR au apărut deja în toamna trecută. O altă activitate importantă de construcție culturală și de restituție a început în anul 2000 și se desfășoară și în zilele noastre. Seria de *Opere fundamentale*, inițiată tot de Eugen Simion, are drept model asumat bine-cunoscuta colecție Pléiade a Editurii Gallimard, care a debutat în 1931 și a ajuns la numărul 500 în peste 86 de ani. *Opere fundamentale* românești au depășit în 2017 numărul 200 și promit să emuleze prestigiosul model francez.

În aceeași ordine a unor sinteze așteptate se înscrie și *Dicționarul de opere literare românești* coordonat de Ion Pop și apărut în două ediții, între 1997 și 2011. Un loc aparte în memoria noastră trebuie să-l ocupe *Dicționarul exilului literar românesc*, conceput în străinătate cu eforturi aproape eroice de regretatul Florin Manolescu, profesor la Universitatea din București și la Universitatea din Bochum (RFG).

Printre sintezele de autor importante se cuvine, fără îndoială, menționată masiva *Istorie critică a literaturii române* de Nicolae Manolescu, apărută în 2008, replică ambicioasă la monumentală *Istorie a literaturii române de la origini pînă în prezent* a lui G. Călinescu, din 1941. De mai mici dimensiuni, dar nu inferioară calitativ, este lucrarea lui Mihail Zamfir, cu titlul *Scurtă istorie. Panoramă alternativă a literaturii române*, în două volume, apărute în 2011 și 2017.

O apariție de ultimă oră se cere, la rîndul ei, pomenită: este vorba despre volumul colectiv intitulat *Romanian Literature as World Literature*, publicat într-o serie prestigioasă a Editurii Bloomsbury, în urma inițiativei lui Christian Moraru, profesor la Universitatea Carolina de Nord și absolvent al Literelor bucureștene. Volumul reunește studii ale unor critici români importanți, cu deosebire din ultima generație. Este prima încercare postbelică de a introduce literatura română, în ansamblul ei, în orizontul de atenție al culturii americane și mondiale.

N-aș dori să omit din această succintă enumerare lucrările colective ale colegilor noștri filologi și lingviști, începînd cu *Dicționarul limbii Române* (DLR), o lucrare esențială care nu ține numai de limbă, ci și de cultură și, mai mult, chiar de civilizația unei națiuni. *Dicționarul-tezaur* al Academiei Române, încheiat și publicat în 2010, valorifică o muncă de cercetare, înregistrare și ordonare de peste 140 de ani, de la Hasdeu și „școala latinistă” la Sextil Pușcariu și de atunci pînă în zilele noastre.

În 2015 a apărut primul volum (A-C) al *Dicționarului etimologic al limbii române*, sub direcția lui Marius Sala și a lui Andrei Avram, așteptat, la rîndul lui, de multă vreme. *Dicționarul de cuvinte recente*, coordonat de Florica Niculescu, a apărut în 2013 și va fi actualizat din zece în zece ani. *Gramatica limbii române* de Valeria Guțu-Romalo și Gabriela Pană-Dindelegan urmează să fie reeditată în 2018. Mai trebuie, desigur, pomenite *Studiile de istorie a limbii române*, apărute în 2015 (coordonați: Gheorghe Chifu, Gabriela Pană-Dindelegan și Adina Dragomirescu). De o mare importanță în context național și eu-

ropean sînt *Atlasul lingvistic* care acoperă aproape toate regiunile României și al căror coordonator este Nicolae Saramandu. Un important succes internațional îl constituie, desigur, cele două volume masive apărute în 2013 și 2014, la Oxford University Press – *The Grammar of Romanian* și *The Syntax of Old Romanian*, amîndouă coordonate de Gabriela Pană-Dindelegan.

De aproape două decenii, are loc o adevărată resurrecție taxonomică, un efort lexicografic și intelectual extraordinar, merit, probabil, să răzbuie decenii întregi de pasivitate și indiferență.

Doamnelor și domnilor, 15 ianuarie este Ziua Culturii, nu a politici românești. Totuși, în asemenea momente cruciale pentru națiunea română, nu pot să nu constat cu tristețe că o țară a cărei viață socială este politizată de sus pînă jos, de la Președinție și Servicii de tot felul pînă la procurori și inspecții școlare și chiar pînă la ultimul șef de ghișeu din Administrația publică, această țară, politizată pînă în dinți și pînă în unghii, nu a reușit – nici după două decenii de la aderarea la Uniunea Europeană și la NATO – să închege o politică sau o strategie culturală, o politică sau o strategie educațională, și nici o strategie proprie în politica externă. Cum va arăta viitorul unei țări fără nici un proiect de țară? Cum sună viitorul ei imediat, în context geopolitic actual?

Ce se poate spune despre prezentul unei țări abandonate de liderii ei politici, preocupati doar de interesele lor personale, de averile și de dosarele lor, atenți la mișcările concurenților din opoziție, dar și, mai ales, ale celor din propriul partid, urmînd să dea „lovitură” într-o luptă mărunță, meschină, fără nici o legătură cu nevoile sociale reale*, ignorînd interesele majore ale națiunii și chiar amenințările care, de la o vreme, par s-o vizeze? (Amenințări asupra cărora Apelul de acum un an al Academiei Române a atras atenția, fiind însă îndată contracara de un veritabil front ideologic, mobilizat ca la un semn.)

Nu pot să nu evoc – prin contrast – inteligența și devotamentul cu care intelectualii și oamenii politici români de acum 100 de ani au reușit – în condiții infinite mai grele – să reunească aproape întreaga românită într-un stat și într-un teritoriu recunoscut internațional. Și nu pot să-mi scot din memorie versurile eminesciene care exprimă nu melancolie retrogradă, nici jale metafizică, ci o suferință personală și exponențială, o silă istorică, plină de sugestii perene: „[...] De-așa vremi se-nvredniciră cronicarii și rapsozii/ Veacul nostru ni-l umplură saltimbancii și irozii...”.

*O probă crasă a acestui abandon a fost chiar fixarea precipitată a unei ședințe a conducerii partidului de guvernămînt – cu scopul de a-l „demisiona” pe prim-ministru – în preluia vizitei oficiale a omologului japonez: decizie luată, evident, în disprețul consecințelor ei economice și politice pentru România. Premierul însuși, înainte de a demisiona din post, a jînat și dea spontaneității sale lingvistice, altfel simpatice, și o dimensiune metaforică, uînd însă că metaforele „flutură” bine în poezie, dar nu și în politică. —

Alocuțiune susținută în Aula Academiei Române, cu prilejul Zilei Culturii Naționale

TEATRUL TANDARICA

FESTIVALUL TANDARICA AITFE

PREMIILE DE EXCELENȚĂ JACQUELINE TONITZA IORDACHE ÎN ARTA ANIMAȚIEI

PREMIILE DE EXCELENȚĂ PENTRU COPILUL TEATRIC ÎN ARTA ANIMAȚIEI

TEATRU STRADA ȘI COPIL

Teatrul Tandarica în cartierul tău

IDEEA

întâlniri și sesiuni interactive de educare și informare

ANIMA STUDIO

atelier de scenă dramatică

SALT

TEATRUL DIN AICI

IMPARTI DIN SUFLETI

Teatrul de Animație Tandarica, str. Eremia Grigorescu nr. 24, Piața Lahovari

Biletele se pot achiziționa ONLINE (www.teatrultandarica.ro) sau prin Agenția de rezervări bilete: tel: 021.315.23.77

www.teatrultandarica.ro